

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Vitæ Sanctorum Sacris per singulos anni dies
Meditationibvs illustratæ**

Paderbornæ, 1697

S. Macarius. 2. januarij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62968](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62968)

Deus obtemperat hominibus, & homines eo usque
vani erunt, ut Deo, præpositorum ore præcipienti
repugnent? Vel Deo parere debet, vel cupiditati-
bus, vel dæmoni. Elige. Ah! cum Deus obediat
legi, *Disce homo obedire, disce terra subdi, disce puta-
vis obtemperare.* Bernard.

2. Elucet vel maximè humilitas obedientis JESU,
in præsepi pauper, in circumcissione habetur peccā-
tor. Deus, qui alienissimus est à peccato, sic exi-
navit semetipsum, ut formam acceperit peccato-
ris, & ego qui in peccatis conceptus, iisq; innutritus
sum, nolo peccator vocari, nolo minoris æstis
mari.

3. Amor JESU patet in hoc mysterio, quod
tam citò velit Salvator appellari, & suum largiri
Sanguinem in amoris pignus. Hic Sanguis, hæc las-
chrymæ sunt verba cordis ejus, quibus promittit se
passurum, & moriturum omnium hominum causas
Hunc annum inchoa ab imitatione obedientiæ, &
humilitatis JESU. Tuus sum mi Deus! in hunc
annum, & in omnem vitam.

S. MACARIUS.

2 januarij.

*Quarite primum Regnum Dei &
Iustitiam eius, & hæc omnia ad-
jicientur vobis. Matth. 6. Hæc*

Hunc **MACARIUM** nomine suo **Alexan-**
dria, imò fallor, suo ille **Alexandriam**
 beavit. VII. annis sine cocto edulio, sine o-
 mni cibo transegit, Satur interea coeli deli-
 tiis & piis nunquam non lachrimis ebrius.
 Inter hæc **Cupidinem** bella sibi moventem
 aggressus, calicum præsidio corpus cinxit;
 quos inter tum sex adeò menses nudus de-
 certâset, horum aculeis longè hostem sub-
 movit. Quid multis? brevi tam parvo mili-
 te ingentem & formidandum **Tyrannum**
 debellavit. **Pœnitentem** **Sacerdotem** à sacri-
 lega **Venere**, &, qui in pœnam delicti cor-
 pore serpebat, canero eâ lege absolvit, ut
 ne porro sacrificaret impurus. Nec in ho-
 mines solùm pius, cœcum feræ nescio cuius
 patrum sputo suo illitum lumine donavit,
 oviculæ exuviis à grata parente vicissim do-
 natus. Inter precandum ita se ipsum fertur
 adhortatus: **ANIME MI, NE TE IN TERRAS**
È COELO DEMITTE: IBI DEUM ET CUM DEO
DEI AULAM OMNEM HABES. Viderat nimi-
 rum quandoq;, quàm multiplici dolo astuq;
 turbare precantium animos malus hostis
 niteretur. Ob hæc aliæque ejusmodi prædi-
 cantibus verè **MACARIUM**, hoc est beatum
 ut qui **Mundo** tam bellè illuderet, illud re-

sponsi

spo
den
ret
mo

I.
Ho
tuz
& re
vel
fieri
tame
ad in
bus o
2.
suum
nem
in re
An e
esse?
abur
3.
ultima

sponsi dedit: caverent ne ipsis Mundus illuderet. Vivere porrò desiit, cum annum ageret centesimum; & documento sanè fuit mortalibus, frugalitate & vitæ Religiosæ asperitate non minui annos, sed crescere.

Ex vit. PP.

MEDITATIO

De fine hominis.

1. **I**n Deo sumus in hoc mundo, ut Deum amemus, colamus, & æternam salutem consequamur.

Hoc etiam atque etiam meditare: Cultui divino, & tuæ salutis incumbendum tibi, est per hunc annum, & reliquum vitæ tuæ tempus, alia quippe vel vana, vel noxia sunt. Vide, utrum adhuc ex animo quæseris, amaveris, & colueris Deum: pudeat te, futilia tamdiu quæsisse. Unus Deus quærendus est. Etenim *ad imaginem Dei facta anima rationalis, cæteris omnibus occupari potest, repleti non potest.* Bernardi

2. Deus homini res creatas permisit, ut finem suum facilius assequeretur. Quemadmodum hominem sibi, ita cætera quæque homini creavit. Quid in rebus creatis acquiescis quasi in ultimo fine? An existimas, veram felicitatem in opibus positam esse? quid res nihili Deo anteponis? quid Dei bonis abuteris in ejus contumeliam?

3. Hoc unum deinceps amabo, quod ducit ad ultimum finem, legibus divinis parebo, virtuti incumbam.

A 3.

cumbam.

gumbam, illecebras peccandi declinabo. Non est mihi necessaria terrena felicitas, cœlum volo. Quære à te sapius, Bernardi exemplo, cur veneris in hunc mundum? An ut existimationi, commodis & voluptatibus servires? Cœlo natus es, Cœlum quære,

Ad quid venisti?

S. GENOVEFA.

3. Januarii.

Estote parati, quia quâ nescitis hora, filius hominis venturus est.

Math. 24.

NON ego GENOVEFAM laudem? cum vel parentes ejus, quod talem genuissent, B. Germanus laudavit. Transibat hic Luteciâ Parisiorum in Britannias, Pelagianos oppugnaturus, cum GENOVEFAM parvulam tunc puellam intuitus, latere in ea ingentem virtutem vidit. Itaque blandissimis verbis vitæ Religiosæ studium tenella suavit. At illa jam tunc annuit. Ergo monachos non capit nummum. Cruce insignem, jubeturq; è collo suspendere, nullo dehinc muliebri Mundo temerando. Arrha fuit hic nummus Christi Sponsæ, neque fefellit. Noluit deinceps parvula domi agere, sed su

offici